

De tot Catalunya, a en Joan Hugué tant li és construir a costa o a muntanya; per una banda la seva empresa treballa dins de la construcció a Calafell, al Baix Penedès, des de grans edificis a cases unifamiliars, i per l'altra rehabilita façanes i parets d'abans, de masies i casalots. Des del seu negoci, d'origen familiar, ell ha pogut en qualsevol cas seguir de ben a prop els canvis en el seu sector. Tipus d'habitatge, clientela, materials i hàbits de compra ja no són els que eren.

"A Calafell –recorda- hi havia fins fa poc molta segona residència, però en els darrers anys molta gent de la capital hi ha comprat el primer habitatge, per anar a treballar a Barcelona. També els clients han canviat, ara hi ha moltes famílies de mitjana edat, amb nanos. Allò que a la costa catalana s'hi mou molta pela s'ha acabat; parlem de finals dels setanta i inicis dels vuitanta, quan la demanda d'habitatge costaner es va disparar i els especuladors van fer-hi el negoci del segle. Avui, ben al contrari, els preus són més ajustats que mai."

En Joan, per la seva part, va entrar al món de la construcció una mica per casualitat: **"El meu pare, de Calafell de tota la vida, feia de pescador a les nits i de paleta de dia. El seu inici real en la construcció va ser el dia que es va associar amb en Josep Miracle, ara deu fer trenta-nou anys. El senyor Miracle era encarregat de Navarro, un home amb molta experiència, i això, juntament amb el gran treballador que era el meu pare, va aconseguir bastir uns bons fonaments per a l'empresa, on avui movem entre vuitanta i noranta treballadors. En jubilar-se el meu pare, jo vaig continuar la seva tasca, i espero que el dia que em jubili jo la continuï algú també."** El negoci és part essencial en la vida de tota la família. La Núria, filla d'en Joan, treballa a l'oficina, i el petit, Joan també, comença a anar rere el pare per l'obra. L'avi Hugué també s'hi arriba, tot passejant, i s'esplaiava supervisant els detalls de la construcció. Avui, tanmateix, i tot i estimar-se tant la seva empresa, el nostre protagonista reconeix que de petit no s'hi veia. De fet ell va estudiar per a delineant projectista: **"La cosa no va quallar i vaig començar amb el pare, però ho feia a disgust. Fins que no em vaig iniciar en la restauració no vaig entrar en la dinàmica de la construcció, ara és el que més m'agrada."**

Les obres de recuperació de les llars del passat són arreu, a la comarca, a la Costa Brava, a València... I és que no hi ha gaire empreses dedicades a les tasques de restauració, costa trobar bons professionals per a treballs tan fins: **"Per fer bona feina cal anar a buscar les persones adequades, el darrer picapedrer, l'argenter, gent que hagi après l'ofici dels pares, però tot i que són pocs encara n'hi ha."** Això no obstant, la feina de restauració és molt més que una mirada cap al passat, cal també visió de present, i de futur: **"El major repte és conservar la masia d'abans amb unes condicions d'habitabilitat totalment modernes."**

En Joan és conscient que amb cada volta que adoba cada pedra que arranja recupera un tros d'història i tradició catalanes: **"La construcció de les masies seguia tota una estratègia, sempre de cul a la muntanya buscant la protecció i evitar ser vistes des de la platja**

o el mar, i els anys de bona collita la masia s'ampliava i agafava forma d'ela; el rellotge a la façana quedava sempre al lateral del sol. Encara en faig algun, tot i que costa molt fer un rellotge de sol correcte."

El nostre interlocutor admet que no té cap mena de formació en arquitectura pairal, però que a mesura que hi vas entrant vas donant-hi valor: **"Hi ha clients que s'hi interessin a mesura que es fan troballes; sovint la calç ho tapa tot i a sota trobes pòrtics, mitges arcades.. A cops penso que si els americans ho descobrissin ens en pagarien un munt de diners!"** Tot plegat no són versions d'allò que havia estat la masia, sinó continuacions reals de l'edifici: **"Per fer això calen materials originals, com els de les pedreres de pedra groga o blanca de Tarragona i el Penedès, o de la bòbila de Vilafranca, que fan rajoles i cairons com els d'abans; fixe'u-vos si van buscats aquests materials que s'han arribat a desmuntar teulades senceres de casalots abandonats per vendre-les a restauradors, i tot i que avui la bòbila fa unes teules noves d'aspecte antic molt aconseguides, des de Rússia ens arriben tràilers sencers portant-ne de vella."**

En Joan és un enamorat d'aquesta vessant més romàntica de la seva feina; és clar que actualment s'ha de dedicar més a la promoció d'habitatge: **"Fem promocions molt a mida, ja que cal assegurar que allò que construeixis ho vendràs, i la veritat és que els preus del sector són immillorables. També han canviat els hàbits de compra. Abans s'estalviava durant anys per al piset, i avui els joves es volen independitzar però no han tingut temps de fer calaix; llavors els pares els fan un aval."** D'entre tota la seva clientela, no hi ha cap grup preferit, per a Construccions Joan Hugué: **"El millor és el que temps després de fer-hi tractes et saluda com si es trobés un amic, i és que l'habitatge és un tema força privat, que ajuda a crear llaços amb la gent."**

El tema llar és, sens dubte, un tema seriós per a tots nosaltres, i que necessita la rigorositat d'un bon professional: **"Un fet curiós és que hi ha clients que es dirigeixen a mi, al constructor, a l'hora de comprar, i llavors jo els envio a una bona immobiliària. Nosaltres construïm i venem; si una immobiliària ens encarrega una feina important ja la ven ella mateixa. Els tripijocs d'altres èpoques fa que la gent encara es malfiï, de les immobiliàries. La veritat és, tanmateix, que avui dia només sobreviuen constructors i immobiliàries que facin un bon producte i que surti ràpid. Ja no es compra per revendre, ni hi ha la demanda de fa uns anys; avui ve a comprar el qui et coneix i sap què vol."**

Finalment, li preguntem a en Joan, un dels darrers romàntics de la construcció, si té algun aspecte negatiu, el sector, i aquesta és la seva conclusió: **"Cuidar un edifici és essencial, però la gent només s'alarma quan comencen a caure pedres, i quan has de tocar una façana en què no s'hi ha fet res durant quaranta anys, val una fortuna. És qüestió de mentalització; cal repassar l'habitatge i no haurem d'esperar que caigui cap pedra."**

Joan Hugué – Calafell (el Baix Penedès)